

Nyugdíjba vonult Kovács Sándor református lelkész

A debrecenieknek DVSC-s kedvence volt, nekünk felejthetetlen lelképásztorunk marad. (Az alábbi cikk kisebb módosításokkal a Hajdú-bihari Naplóban jelent meg február első napjaiban. Megjelentetésével a helyi újságban is szeretnénk megköszönni Kovács Sándornak mindazt, amit a gyülekezetért, a településért tett. – Tarné Hajdú Judit).

Könnyes szemű búcsúzókkal telt meg január 30-án vasárnap református templomunk. A nagy hideg ellenére nagyon sokan eljöttek, hogy elköszönjenek Kovács Sándor református lelkésztől, aki húsz évig szol-

évesen elköltözni nem könnyű dolog, az új lakóhely megválasztásában csak az segített, hogy a gyermekek és az unokák is Debrecenben laktak, így a nagyszülők az ő közelségükben boldogságra lelnek. A költözés látható jeleit viselte már a lakás, amikor felkerestem Kovács Sándort és feleségét. Különös hangulata van a beszélgetésnek így indulófélben, mintha az emlékeket is összecsomagolnánk az útra. Két fő témánk a hit és a sport, az a kettősség, amely e különös életút titka.

A labdarúgás évei

A sportpályautas kezdődött korábban, még a gyulai gimnáziumban.

hivatástudat ébred benne, mely egy életre szól. De nem feledheti az atlétikai múltat sem, s előbb a kollégium udvarán, majd Debrecen különböző labdarúgópályáin hamar kitűnik gyorsaságával. A DVSC megbecsült játékos, a hivatás és a sportpályautas összeegyeztetésében az egyházi és a vagongyári vezetés is segíti. A templom mellett várja a taxi, hogy istentisztelet után odaérjen a mérkőzésre. Mindez az 50-es, 60-as években! Sok a mesélivaló a külföldi és hazai mérkőzésekről, nekünk azonban tovább kell haladni, hogy a hajdúsámsóni évekről is tudjunk írni.

A hajdúsámsóni húsz év

Tartalmas húsz év a sámsóni szolgálat, mely nagyon sok változást hozott a gyülekezet életében. Amikor megérkezik a településre, a templom elhanyagolt, itt-ott még a háborús sérüléseket is magán viseli. A temető egy régi részét kellett építési telekként eladni az első teljes renováláshoz és a lelkészlakás felépüléséhez. Tíz év múlva teljesen felújítják a százéves orgonát. A 90-es évek végén befejeződik a második teljes renoválás, az épület elnyeri vakító fehér fényét, majd éjjeli megvilágítást is kap. Fontos – mondja –, hogy a település vezetése kisebb-nagyobb mértékben mindig segített ezekben a munkákban, hiszen fel kellett ismerniük, hogy ez az egyetlen műemlék jellegű épület. Ahogyan ez például a templom és környezete - a templomkert is említésre méltó – úgy épül, fejlődik a közösség is. Egyre többen jár-

nak istentiszteletekre, szaporodnak a szép ünnepi alkalmak. A rendszerűváltás után a gyülekezetben egyre több a fiatal, a gyermekek számára hitoktatás kezdődik. Kovács Sándor évente 100–130 gyermeket kereszteszt meg, 15–20 párt adott össze, 80–100 elhunytat búcsúztatott. Nem volt ő nagytiszteletű – mondja –, csak mindenki Sanyi bácsija. Szerette az embereket, csak így közvetíthetett Isten felé. Búcsúzóul kéri, hadd mondjon zárószót: „Most pedig nehéz szívvel, de Isten akaratából, megnyugvással kezdem meg nyugdíjas éveimet, Isten gazdag áldását kérve a városra és minden hajdúsámsóni család életére.”

Életút

Kovács Sándor református lelkész. Született: Gyula, 1931. október 30. Iskolák: Református Teológiai Akadémia, Debrecen; Testnevelési Főiskola, Budapest.

Családi állapot: nő, két lánya van, a negyedik unokát várják a családba. Lelkészi szolgálat helyei: Debrecen, Hajdúböszörmény, Hajdúszoboszló, Kunmadaras, Hajdúsámsón (1984–2005).

Sportsikerek: atlétikai bajnok a gimnáziumi években, majd a DVSC játékosa, kiváló balhátvéd „Atya” beceneven az 1950-es, 60-as években. Egyéb tisztség: Hajdúsámsón alpolgármestere (1990–1994), önkormányzati képviselő (1994–1998).

Tarné Hajdú Judit

Foto: Kovács László

gálta a gyülekezetet. A búcsú számára nemcsak a hivatástól visszavonulást, hanem a településtől való elváltást is jelenti. A lelkészlakást át kell adni utódjának. Hetvennégy

Könnyű és egyenes lehetett volna az út a Testnevelési Főiskolára. Az érettségi előtt azonban történiak valani: egy egyházi éneket hallgatva minden megváltozik az ifjában, küldetés- és

Elhunyt Tar Sándor író, Hajdúsámsón szülőtte

2005. január 30-án elhunyt Tar Sándor, a kortárs magyar prózairodalom kiemelkedő alkotója. Debreceni íróként tartják számon, hiszen munkássága, élete nagyrészt ott zajlott, de Hajdúsámsón szülőtte volt, ezért nekünk is kötelességünk lesz írói hagyatékát ápolni, megőrizni.

A Nyitott kapuk című kiadvány így méltatta munkásságát: „A kiszolgáltatott, kismémmizett magyar munkások mindennapjainak leghitelesebb krónikása Tar Sándor debreceni író. Elbeszéléseinek jelentős része a panellakótelepeken játszódik. A társadalom peremére szorult emberek eleve elrendelt sorsát szociografikus hitelességgel, megrendítő módon jeleníti meg.

A kortárs magyar prózairodalom meghatározó képviselője – műveit számos idegen nyelvre lefordították.” Ismerjük meg életútját, olvassuk műveit, legyünk büszkékre, hogy „földink”, településünk szülőtte volt e kiváló író.

Életút

Tar Sándor író
Született:
Hajdúsámsón, 1941. április 5.
Megjelent művei:
1981. A 6714-es személy (elbeszélések)
1989. Mért jó a póknak (elbeszélések)
1993. A te országod (novellák)
1993. Ennyi volt (novellák)
1995. Minden messze van (kisregény)
1995. A mi utcánk (regény)
1996. Szürke galamb (regény)
1998. Lassu teher (novellák)
2000. Nóra jön (novellák)
2003. A térkép szélén (novellák)
2004. Az alku: gonosz történetek
Díjak, kitüntetések
1976. A Mozgó Világ szociográfiai

pályázatának első díja
1981. A legjobb első kötet díja
1985. Déry Tibor-jutalom
1986. Soros-ösztöndíj
1989. A Jövő Irodalmáért Díj
1989. Darvas József-díj
1990. Artisjus Irodalmi Díj
1992. A Művészeti Alap irodalmi díja
1993. Alföld-díj
1994. Nagy Lajos-díj
1994. Soros-ösztöndíj
1995. Krúdy-díj
1997. József Attila-díj
1998. Márai Sándor-díj
(Forrás: Kortárs Irodalmi Adattár. Műveinek nagy része kölcsönözhető a helyi könyvtárban is.)
A felvétel 2004 tavaszán Hajdúsámsónban egy kiállítás megnyitón készült.

Kép és szöveg: Tarné Hajdú Judit